

, Sygn. akt II K 389/16/P

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, Wydział II Karny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Katarzyna Gładysz – Grzybacz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Janik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze Magdaleny Skowronek – Szkolak

po rozpoznaniu w dniu 05.07.2016r.

sprawy

A. I.

s. W. i M.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 maja 2016 roku w Krakowie, będąc w stanie nietrzeźwości, mając według pomiaru analizatorem typu (...): 0,35 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym badaniu i 0,37 mg/l w drugim badaniu, według pomiaru urządzeniem kontrolno – pomiarowym Alkometr A2.0: 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym badaniu oraz 0,39 mg/l w drugim badaniu, prowadził samochód osobowy marki A., nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. na mocy art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne w stosunku do oskarżonego A. I. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

II. na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, zaś na mocy art. 63 § 2 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 01.05.2016r.;

IV. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości – tj. kwotę 70,00 zł (siedemdziesięciu złotych) tytułem poniesionych wydatków oraz kwotę 100 zł (stu złotych) tytułem wymierzonej opłaty.

sygn. akt IIK 389/16/P

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 lipca 2016 roku

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 maja 2016 roku o godzinie 06.54 oskarżony A. I. prowadził pojazd marki A. o nr rej. (...). Na ulicy (...) w Krakowie oskarżony został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej, w trakcie której przeprowadzone zostało także badanie trzeźwości kierującego. W wyniku przeprowadzonych czterech badań stanu trzeźwości oskarżonego, dwoma różnymi urządzeniami, uzyskano następujące wyniki: o godzinie 06.56 – 0,35 mg/l, o godzinie 07.15 – 0,37 mg/l, o godzinie 07.44 – 0,42 mg/l i o godzinie 07.47 – 0,39 mg/l.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 23, 38

zeznania świadka Ł. K. – k. 11, 38v

protokół przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 5,

protokół przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 8

Obydwa urządzenia, których użyto do przeprowadzenia badań, tj. Alcoquant nr (...) oraz Alcometr A2.0 nr 121/93 posiadają aktualne świadectwa wzorcowania wydane przez Laboratorium Analizatorów Wydechu.

Dowód: protokół przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 5,

świadectwo wzorcowania – k. 6-7

protokół przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 8

świadectwo wzorcowania – k. 9-10

Oskarżony A. I. nie był wcześniej karany.

Dowód: dane o karalności – k. 20

Oskarżony A. I. ma 31 lat, posiada wykształcenie zawodowe, zawód wyuczony kucharz, pracuje zawodowo w restauracji (...) na stanowisku kucharza i osiąga dochody w kwocie około 1.680 złotych netto. Oskarżony posiada mieszkanie zakupione na kredyt oraz samochód marki A., oszczędności nie posiada. Oskarżony jest kawalerem, pozostaje w związku konkubenckim z A. D., która obecnie jest w ciąży, a termin jej porodu przewidywany jest na wrzesień br.

Dowód: opinia o pracowniku – k. 33

karta ciąży A. D. – k. 34

umowa złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego – k. 35

oświadczenie A. D. o poddaniu się egzekucji – k. 36

Słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 27.05.2016r. oskarżony A. I. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że dzień przed zatrzymaniem, wieczorem, spożywał wódkę wiśniówkę, rano miał potrzebę jechać samochodem, ponieważ nie miał innej możliwości dostania się do pracy na czas, dlatego podjął decyzję o jechaniu własnym samochodem, dzień wcześniej wypił tyle, że wydawało mu się, że zdąży wytrzeźwieć. Oskarżony wyraził skruchę i wolę dobrowolnego poddania się karze.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 23

Słuchany przed Sądem w dniu 05.07.2016r. oskarżony A. I. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że dzień wcześniej przed zdarzeniem około godziny 22.00 postanowił wyjść na miasto, gdzie wypił około

200-300 ml wiśniówki. Samochód zostawił na ulicy (...), pojechał do Krakowa, gdzie spędził około 1-2 godzin, po czym wrócił do domu. Następnego dnia pojechał po samochód i wówczas został zatrzymany przez Policję. Oskarżony wyjaśnił, że był przekonany, że nie będzie miał alkoholu, ponieważ na posiadanym przez niego podręcznym alkomacie miał wynik 0,09, dobrze się czuł i był przekonany, że może wsiąść do samochodu, udał się taksówką na ulicę (...) i gdy wyjeżdżał na ulicę (...), został zatrzymany do kontroli.

Odpowiadając na pytania obrońcy, oskarżony wyjaśnił, że przejechał około 100-200 metrów, natężenie ruchu było znikome, na ulicy było pusto, zatrzymywana była większość samochodów, każdy był kontrolowany. Oskarżony wyjaśnił także, że potrzebuje samochód do pracy, do której ma 11 km. Wyjaśnił także, że jego partnerka jest w ciąży i musi ją wozić do lekarza, zaś jego mama jest na rencie i też musi ją wozić, mieszka na ulicy (...), a pracuje w Starym B., był karany za wykroczenia, za które dostawał drobne mandaty ponad rok temu.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 38

Sąd zważył, co następuje.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. W ocenie Sądu wyjaśnienia te nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Oskarżony A. I. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a fakt jego popełnienia znalazł całkowite odzwierciedlenie w zeznaniach świadka Ł. K., będącego funkcjonariuszem Policji oraz w dokumentach, w postaci dwóch protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości. Co prawda wyjaśnienia oskarżonego mogą wydawać się rozbieżne, z uwagi na fakt, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony stwierdził, że samochodem tym udał się do pracy, zaś przed Sądem stwierdził, że taksówką pojechał po pozostawiony na ulicy (...) samochód, to jednak, wyjaśnieniom tym nie można zarzucić sprzeczności, z uwagi na to, że z wyjaśnień tych wynika, iż oskarżony najpierw pojechał taksówką na ulicę (...), gdzie dzień wcześniej pozostawił samochód, a następnie wsiadł do niego celem udania się do pracy w Starym B.. Ponadto, oskarżony przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś wyjaśnienia jego znajdują potwierdzenie zarówno w treści zeznań świadka Ł. K., jak i w dowodach z dokumentów w postaci protokołów z badania stanu trzeźwości. W związku z powyższym brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego.

Oceniając z kolei dowód z zeznań świadka Ł. K., Sąd stwierdził, iż dowód ten zasługuje na pełny walor wiarygodności. Świadek Ł. K. jest osobą obcą w stosunku do oskarżonego, nie jest z nim skonfliktowany, ponadto jest funkcjonariuszem Policji, zaś okoliczności, o których zeznaje dotyczą wyłącznie jego zadań służbowych. Ponadto, zeznania tego świadka są spójne, logiczne i rzetelne. Brak w nich sprzeczności, zeznania tego świadka nie zostały także podważone innymi dowodami. Przeciwnie - ich treść koresponduje w pełni z dowodami z dokumentów oraz wyjaśnieniami oskarżonego. W związku z powyższym brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka.

Za w pełni wiarygodne uznał także Sąd zgromadzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów (protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 5 i 8 oraz kartę karną oskarżonego – k. 20), albowiem dokumenty te stanowią dowody i odzwierciedlają dokonywane w trakcie postępowania czynności, nie zostały też zakwestionowane przez strony postępowania.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych wynika jednoznacznie, że oskarżony A. I. w dniu 1 maja 2016r. w Krakowie, będąc w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód osobowy marki A. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, co wypełnia wszystkie znamiona występkę z art. 178a § 1 kk.

W myśl art. 178a §1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy, zaś pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika (patrz: Komentarz do art. 178(a) k.k.[w:] P. Kardas, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll

i in., Kodeks karny. Część szczególna. Tom II, Zakamycze, 2006). Przepięstwo okreœlone w art. 178a §1 kk moœe byæ popełnione wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów (drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp.). Stan nietrzeźwości natomiast zdefiniowany został w art. 115 § 16 kk jako przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W przedmiotowej sprawie ustalono, że oskarżony A. I. prowadził pojazd mechaniczny po drodze publicznej, tj. jechał samochodem marki A. o nr rej. (...) ulicami (...) m.in. ulicą (...) i ulicą (...), znajdując się jednocześnie pod wpływem alkoholu, którego stężenie w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,35 mg/l w chwili zatrzymania i przeprowadzenia pierwszego badania, zaś przy kolejnych badaniach, stężenie to wynosiło 0,37 mg/l, 0,42 mg/l i 0,39 mg/l.

Wobec powyższego, subsumcja stanu faktycznego i opisanych znamion przestępcstwa, pozwala na przypisanie oskarżonemu A. I. odpowiedzialności karnej z art. 178a §1 kk.

Rozpoznający sprawę Sąd podzielił założenia ustawodawcy, że instytucja warunkowego umorzenia powinna przyczynić się w większym stopniu do likwidacji konfliktu wywołanego przestępcstwem i znajdować szersze zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzania do wyroku skazującego. Podstawą zastosowania warunkowego umorzenia postępowania musi być ustalenie wszystkich przesłanek odpowiedzialności karnej. Przez przesłanki warunkowego umorzenia postępowania należy rozumieć te okoliczności, które przy koniunkcyjnym wystąpieniu pozwalają uznać, że przeprowadzenie rozprawy i wymierzenie oskarżonemu kary nie jest celowe z punktu widzenia funkcji rozprawy i funkcji kary. Określone w art. 66 k.k. przesłanki można zakwalifikować do trzech grup:

- a) warunkujących niecelowość kontynuowania postępowania i wymierzania kary ze względu na czyn,
- b) ze względu na osobę sprawcy,
- c) dopuszczające warunkowe umorzenie z punktu widzenia gwarancji procesowych oskarżonego i potrzeby zabezpieczenia materiału dowodowego.

W art. 66 kk określone zostały trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu. Są to następujące przesłanki:

- a) społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna,
- b) wina nie jest znaczna,
- c) zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępcstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności.

W przedmiotowej sprawie wystąpiły łącznie wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 66 kk.

O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują okoliczności określone w art. 115 § 2 kk. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Nie wpływają natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu właściwości i warunki osobiste sprawcy, a także opinia o nim i dotychczasowy tryb życia. Te okoliczności decydują przy ustalaniu prognozy kryminologicznej.

Społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego A. I. zdaniem Sądu nie jest znaczna, podobnie jak jego wina. Jakkolwiek oskarżony wystąpił przeciwko zasadom bezpieczeństwa w komunikacji, jednak czynem swym nie spowodował żadnej realnej szkody, a biorąc pod uwagę fakt, że do zdarzenia doszło o wczesnej porze rannej (6.54) w

dzień świąteczny, wolny od pracy (1 maja - Święto Pracy), kiedy ruch drogowy jest faktycznie znikomy należało uznać, że również potencjalne zagrożenie było znacznie niższe niż w sytuacji, gdyby oskarżony dopuścił się czynu w innych warunkach (np. w dzień roboczy, w godzinach szczytu komunikacyjnego).

Spełniony został także kolejny warunek, o którym mowa w art. 66 kk, tj. warunek, aby zagrożenie karą za zarzucany sprawcy czyn nie przekraczało 5 lat pozbawienia wolności – przestępstwo z art. 178a § 1 kk zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Na podstawie art. 66 § 1 kk można uznać za generalną przesłankę stosowania warunkowego umorzenia postępowania, dotyczącą osoby sprawcy, uzasadnione przypuszczenie sądu, że oskarżony pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. To przypuszczenie sądu ma być oparte na postawie sprawcy, jego dotychczasowej niekaralności za przestępstwo umyślne, jego właściwościach i warunkach osobistych oraz na dotychczasowym sposobie życia. Szczegółowe przesłanki dotyczące osoby sprawcy mają więc uzasadniać dodatnią prognozę kryminologiczną wobec niego. Postawa zaś to mniej lub bardziej stała skłonność do postępowania wobec danej wartości lub danego dobra w określony sposób. Postawa decyduje o względnie stałej reakcji na kontakt z określoną wartością lub dobrem. Z kolei, właściwości osobiste to cechy charakteru sprawcy, jego temperament, zdolność do samokrytyki, wrażliwość sumienia. Przez warunki osobiste należy rozumieć warunki środowiskowe, w których żyje sprawca, warunki rodzinne, warunki w miejscu pracy, warunki mieszkaniowe. Wśród właściwości i warunków osobistych może znajdować się przyczyna zachowania się sprawcy wobec dobra chronionego prawem w sposób odbiegający od prezentowanej postawy wobec tego dobra. Im bardziej jest stabilna przyczyna wywołująca zachowanie niezgodne z postawą, im więcej jest takich przyczyn, tym prognoza kryminologiczna jest gorsza. Dotychczasowy sposób życia jest podstawowym czynnikiem pozwalającym na określenie postawy sprawcy, a w szczególności ustalenie, czy zarzucany czyn był zgodny z postawą wobec zaatakowanego tym czynem dobra chronionego prawem. Dotychczasowy sposób życia obejmuje też okres postępowania po popełnieniu zarzucanego czynu. Ważne znaczenie prognostyczne będzie miał stosunek sprawcy do popełnionego czynu, czynny żal, próba naprawienia szkody, porozumienie się z pokrzywdzonym i zadośćuczynienie za wyrządzoną mu krzywdę (Komentarz do art.66 kodeksu karnego, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II).

Postawa oskarżonego A. I. w żaden sposób nie dyskwalifikuje go w staraniach do skorzystania z dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Postawa sprawcy rozumiana jest bowiem jako mniej lub bardziej stała skłonność do postępowania wobec danej wartości lub danego dobra w określony sposób, tymczasem oskarżony nie był wcześniej karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (ani za żadne inne), a zatem nie sposób uznać, że zdarzenie z dnia 01.05.2016r. było wynikiem jego stałego stosunku do dobra jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji.

Również właściwości osobiste, które należy definiować jako cechy charakteru sprawcy, jego temperament, zdolność do samokrytyki, wrażliwość sumienia, nie dyskwalifikują oskarżonego w staraniach o zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, a wręcz przeciwnie – przemawiają właśnie za zastosowaniem jej. Oskarżony bowiem przyznał się do popełnienia przestępstwa, współpracował z organami postępowania, wyraził skruchę i żal z powodu zaistniałego zdarzenia.

Także warunki osobiste oskarżonego, przez które należy rozumieć warunki środowiskowe, w których żyje, warunki rodzinne, warunki w miejscu pracy, warunki mieszkaniowe dają gwarancję, że oskarżony A. I. nie wejdzie w konflikt z prawem. Oskarżony A. I. pracuje zawodowo, rozwija się w pracy, jest doceniany przez pracodawcę (vide: opinia o pracowniku), osiąga dochody, posiada własną rodzinę (pozostaje w konkubinacie, jego konkubina jest w ciąży), za którą musi być odpowiedzialny, posiada własne mieszkanie, kupione na kredyt, co także wymaga odpowiedzialności i dyscypliny w spłacaniu stałych zobowiązań finansowych.

Podobnie, dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie budzi żadnych zastrzeżeń. Dotychczasowy sposób życia, który jest podstawowym czynnikiem pozwalającym na określenie postawy sprawcy, a w szczególności ustalenie, czy

zarzucany czyn był zgodny z jego postawą wobec zaatakowanego tym czynem dobra chronionego prawem, obejmuje też okres postępowania po popełnieniu zarzucanego czynu. Ważne znaczenie prognostyczne ma stosunek sprawcy do popełnionego czynu, czynny żal, próba naprawienia szkody, porozumienie się z pokrzywdzonym i zadośćuczynienie za wyrządzoną mu krzywdę (vide Komentarz do art.66 kodeksu karnego, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II).

Dotychczasowy sposób życia oskarżonego A. I. jest bez zarzutu. Oskarżony swoją postawą wykazał, iż zarzucany mu czyn nie był zgodny z jego postawą wobec bezpieczeństwa w komunikacji, albowiem oskarżony jest osobą dotychczas nie karaną nie tylko za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, ale w ogóle za jakiegokolwiek występki. Również po zdarzeniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony nie naruszył zasad prawnych.

Tym samym Sąd stoi na stanowisku, że nie ma potrzeby stygmatyzowania oskarżonego wyrokiem skazującym za popełniony przez niego występki. Oskarżony jest człowiekiem młodym, nie był dotychczas karany, wyraził skruchę i żal z powodu zaistniałej sytuacji, wyciągnął odpowiednią naukę na przyszłość, a w trakcie procesu współpracował z organami postępowania.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd uznał, iż zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania było zdarzeniem incydentalnym w życiu oskarżonego, a sam oskarżony, pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przypuszczenie to oparł Sąd na postawie sprawcy, jego dotychczasowej niekaralności, nie tylko za przestępstwo umyślne, ale w ogóle jakiegokolwiek, jego właściwościach i warunkach osobistych oraz na dotychczasowym sposobie życia.

Okoliczności te zdaniem Sądu są wystarczającą gwarancją, że zdarzenie to było jedynie incydentem w życiu oskarżonego i uzasadnia pozytywną prognozę kryminologiczną wobec niego. Również dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego dotychczasowa postawa, nie budzą żadnych zastrzeżeń Sądu.

W ocenie Sądu, wystarczającym będzie określenie maksymalnie długiego okresu próby tj. trzech lat, który to czas pozwoli na kontrolę postępowania oskarżonego i w sytuacji, gdy nie skorzysta on w należyty sposób z zastosowanego wobec niego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania – postępowanie to będzie można podjąć i wydać wyrok skazujący.

Ponadto, Sąd skorzystał z regulacji zawartej w art. 67 § 3 kk, uprawniającej Sąd do orzeczenia – przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego – świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 kk oraz zakazu prowadzenia pojazdów wymienionego w art. 39 pkt 3 kk, do lat 2.

W związku z powyższym, Sąd na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zaś na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Takie rozstrzygnięcie zdaniem Sądu jest ze wszelkich miar pożądane, albowiem stanowić będzie realną dolegliwość dla sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 kk, wobec którego postępowanie zostało warunkowo umorzone.

Zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 43a § 1 kk wysokość świadczenia pieniężnego, wymienionego w art. 39 pkt 7, nie może przekroczyć 60.000 złotych. Dolna granica świadczenia pieniężnego została określona przez ustawodawcę wyłącznie w odniesieniu do sytuacji dotyczącej skazania sprawcy za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, art. 179 kk i art. 180 kk, które sąd orzeka w wysokości co najmniej 5.000 złotych. Biorąc jednak pod uwagę, że oskarżony (choć ostatecznie nie został skazany na skutek skorzystania przez Sąd z instytucji warunkowego umorzenia postępowania) dopuścił się jednak przestępstwa z art. 178a § 1 kk i dlatego też świadczenie to w ocenie Sądu winno być określone na kwotę 5.000 złotych, tj. minimalną dla skazanych sprawców przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Jednocześnie biorąc pod uwagę dochody oskarżonego (ok. 1.680 złotych netto miesięcznie) oraz poziom jego stałych wydatków (kredyt hipoteczny, konkubina w ciąży) należy uznać, że świadczenie pieniężne w tej wysokości będzie realną dolegliwością dla

oskarżonego, jednak nie będzie przekraczać jego możliwości zarobkowych, albowiem jest on młody, zdrowy i zdatny do pracy.

Kierując się treścią art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. I. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 2 lat, tj. maksymalny okres przewidziany przez ustawodawcę.

Orzeczenie tego środka wobec oskarżonego, wobec warunkowego umorzenia postępowania karnego nie jest obligatoryjne, jednak w ocenie Sądu zasadnym jest, by środek takowy wobec oskarżonego orzec. Podkreślić trzeba, iż ratio legis tego środka karnego polega na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, tak jak oskarżony, a tym samym zagrażające bezpieczeństwu ruchu drogowego - z ruchu tego wyłączyć.

Środki karne mają do spełnienia różne funkcje: prewencyjne (np. zakaz prowadzenia pojazdów), represyjne (np. przepadek przedmiotów) lub kompensacyjne (np. obowiązek naprawienia szkody).

Jakkolwiek nie budzi żadnych wątpliwości, że zakaz prowadzenia pojazdów stanowi dla kierowcy dolegliwą represję, jednak nie może umknąć uwadze organu stosującego prawo, że główną funkcją tego środka jest funkcja prewencyjna. Istota tej funkcji polega zaś na ochronie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez wyeliminowanie na pewien, z góry określony okres czasu bądź przy spełnieniu określonych warunków nawet na zawsze z uczestnictwa w ruchu kierowców stwarzających zagrożenie dla jego bezpieczeństwa.

Zdaniem Sądu, w odniesieniu do oskarżonego A. I. będzie wymierzenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Orzekając w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa należne koszty sądowe uznając, że nie zachodzą podstawy do przełamania zasady ponoszenia kosztów procesu przez sprawcę przestępstwa.

Sekretariat:

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prok. Rej. Kraków-Podgórze i obrońcy,
3. kalendarz 14 dni.

Kraków dnia 20 lipca 2016 r.